

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 790

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 25 august 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 48 din 18 februarie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 190 alin. (8) și ale art. 286 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură penală	2–5
Decizia nr. 134 din 27 martie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 458 alin. (1) și (4) și ale art. 459 alin. (1)–(3), raportate la art. 453 lit. d), e) și f) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal.....	5–8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
730. — Ordin al ministrului sănătății pentru completarea Ordinului ministrului sănătății nr. 736/2019 privind aprobarea modului de administrare, finanțare și implementare a acțiunilor prioritare pentru asistarea circulatorie mecanică prin oxigenare extracorporală prin membrană sau minipompă rotativă axială percutană — AP-ECMO	9
1.040. — Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor pentru completarea anexei nr. 1 la Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 35/2016 privind aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Programului acțiunilor de supraveghere, prevenire, control și eradicare a bolilor la animale, a celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, precum și a Normelor metodologice de aplicare a Programului de supraveghere și control în domeniul siguranței alimentelor	10
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 193 din 26 mai 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	11–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 48

din 18 februarie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 190 alin. (8) și ale art. 286 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură penală

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 190 alin. (8) și ale art. 286 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Augustin Fechet și Ioan Adi Fechet în Dosarul nr. 2.456/833/2019/a1 și, respectiv, de Sebastian Ovidiu Golinschi în Dosarul nr. 3.504/271/2020/a1 ale Tribunalului Bihor — Secția penală, cauze care constituie obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 927D/2020 și nr. 1.057D/2020.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 17 decembrie 2024, în prezența reprezentantului convențional al autorului Sebastian Ovidiu Golinschi și cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea a dispus conexarea celor două cauze și, în temeiul prevederilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, pentru o mai bună studiere a problemelor ce au format obiectul dezbaterii, a amânat pronunțarea pentru data de 4 februarie 2025, când, constatând imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată la acest termen potrivit art. 51 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 18 februarie 2025, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

3. Prin Încheierea penală nr. 103/CCPF/2020 din 19 iunie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 2.456/833/2019/a1, **Tribunalul Bihor — Secția penală, Camera preliminară, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 190 alin. (8) și ale art. 286 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură penală**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de inculpații Augustin Fechet și Ioan Adi Fechet într-o cauză penală având ca obiect soluținarea unei contestații formulate împotriva unei încheieri pronunțate de judecătorul de cameră preliminară prin care au fost respinse cererile și excepțiile formulate de inculpați în cadrul procedurii de cameră preliminară.

4. Prin Încheierea finală nr. 113/CCPF/2020 din 20 iunie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 3.504/271/2020/a1, **Tribunalul Bihor — Secția penală, Camera preliminară, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 286 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură penală**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sebastian Ovidiu Golinschi într-o cauză penală având ca obiect soluținarea unei contestații formulate împotriva unei încheieri pronunțate de judecătorul de cameră preliminară prin care au

fost respinse cererile și excepțiile formulate de autorul excepției în cadrul procedurii de cameră preliminară.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 190 alin. (8) din Codul de procedură sunt neconstituționale în măsura în care permit unui organ de constatare, și nu de urmărire penală, să dispună asupra probațiunii cu privire la săvârșirea unei infracțiuni și totodată în afara unui cadru legal, respectiv înainte de începerea urmăririi penale în cauză. Așadar, textul criticat are o dublă valență de neconstituționalitate, atât în ceea ce privește organul care administrează procedeul probatoriu (nu organ de constatare), cât și momentul la care se administrează procedeul probatoriu al recoltării de mostre (înainte de începerea urmăririi penale în cauză).

6. Se arată că, în speță (respectiv Dosarul Curții Constituționale nr. 927D/2020), începerea urmăririi penale s-a dispus la data de 20 septembrie 2019, în timp ce ordonanța de prelevare a probelor biologice (întrucât s-a constatat depășirea concentrației de alcool în aerul respirat de 0,40 mg/l) a fost emisă de organul de cercetare penală cu o zi înainte, respectiv la data de 19 septembrie 2019. Se menționează că, în fața primei instanțe, judecătorul de cameră preliminară a respins excepția privind nulitatea ordonanței din 19 septembrie 2019, invocată de inculpat cu privire la această situație, instanța motivând că art. 190 alin. (8) din Codul de procedură penală permite, în maniera în care este reglementat, emiterea unei ordonanțe de prelevare a probelor biologice de sânge anterior începerii urmăririi penale, întrucât din textul menționat rezultă fără putință de tăgadă că recoltarea probelor biologice se face în cel mai scurt termen posibil, indiferent de începerea sau neînceperea urmăririi penale.

7. Autorii excepției amintesc, în susținerea excepției invocate, că orice act de urmărire penală trebuie efectuat în cursul urmăririi penale, așa cum a arătat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 72 din 29 ianuarie 2019, de la această regulă existând o singură excepție, cea prevăzută de art. 110 alin. (10) din Codul de procedură penală, referitoare la declarația părții vătămate dată în condițiile alin. (9) ale aceluiași articol, care nu se aplică în cauză.

8. Prin urmare, susțin că nu există nicio justificare legală pentru ca procedeul probatoriu constând în recoltarea de probe biologice de sânge, la care face referire art. 190 alin. (8) din Codul de procedură penală, să fie administrat de către un organ de constatare și într-un moment anterior urmăririi penale în cauză.

9. Consideră că, în ipoteza prevăzută de art. 88 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, când s-a înregistrat depășirea concentrației de 0,40 mg/l de alcool pur în aerul respirat, iar conducătorul auto în cauză refuză prelevarea mostrelor biologice, agentul constatat are doar competența, în temeiul art. 61 alin. (1) și (5) din Codul de procedură penală, să întocmească procesul-verbal de sesizare a organului de cercetare penală, acesta din urmă (și nu organul de constatare) dispunând, prin ordonanță, începerea urmăririi penale în cauză și, ulterior, recoltarea probelor biologice de sânge în vederea stabilirii alcoolemiei. Potrivit art. 61 din Codul de procedură penală, organul constatat are competență doar cu privire la ridicarea și conservarea mijloacelor materiale de probă, definite

conform art. 197 din același cod, nu și cu privire la emiterea unei astfel de ordonanțe privind recoltarea probelor biologice sau administrarea acestora.

10. În ceea ce privește dispozițiile art. 286 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură penală se susține că acestea aduc atingere dreptului la un proces echitabil și principiului legalității efectuării actelor în procesul penal, deoarece nu menționează și ora dintre elementele obligatorii pe care trebuie să le cuprindă ordonanța procurorului, ci doar denumirea parchetului și data emiterii. Or, momentul emiterii ordonanței prin identificarea datei și orei este imperios necesar pentru stabilirea legalității actelor procurorului, iar lipsa orei emiterii poate genera situații de natură să mascheze anumite vicii de legalitate ale actelor de urmărire penală, sancționabile cu nulitate sau excludere pe calea invocării de către suspect sau inculpat a unor excepții specifice. De exemplu, în măsura în care ordonanța este emisă la o oră ce plasează acest moment în afara unui cadru procesual, devine incidentă (ca în cauza de față) Decizia nr. 72 din 29 ianuarie 2019, prin care Curtea Constituțională a arătat că actele efectuate înainte de începerea urmăririi penale nu există.

11. **Tribunalul Bihor — Secția penală** consideră, în Dosarul nr. 927D/2020, că dispozițiile art. 190 alin. (8) și ale art. 286 alin. (2) din Codul de procedură penală nu contravin normelor constituționale invocate în motivarea excepției. Apreciază că autorii acesteia învederează o falsă premisă dezvoltată în considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 72 din 29 ianuarie 2019 și nu fac în mod corect distincția dintre noțiunile de recoltare a probelor biologice și valorificarea acestora. Astfel, administrarea probelor se realizează, în mod exclusiv, în cursul procesului penal, actele întocmite înainte de începerea procesului penal neputând avea calitatea de mijloc de probă. Cât privește recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei anterior începerii urmăririi penale, aceasta este permisă expres de lege, prin derogare de la prevederile potrivit cărora probele se administrează doar în cursul procesului penal, art. 190 alin. (8) din Codul de procedură penală vorbind despre recoltarea din dispoziția organelor de constatare, deci anterior sesizării organelor de urmărire penală. De altfel, intenția legiuitorului, potrivit expunerii de motive la noul Cod penal, a fost ca prin modificarea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe să fie evitate inconvenientele create prin estimarea retroactivă a alcoolemiei.

12. Cât privește lipsa orei emiterii ordonanței de începere a urmăririi penale se arată că aceasta nu poate fi reclamată ca o deficiență legislativă care să afecteze în mod direct dreptul la un proces echitabil sau dreptul la apărare, întrucât aceste drepturi nu se află într-o legătură interdependentă. De altfel, inculpații au avut posibilitatea să formuleze critici sub acest aspect în fața judecătorului de cameră preliminară de la instanța de fond.

13. **Tribunalul Bihor — Secția penală** consideră, în Dosarul nr. 1.057D/2020, că dispozițiile art. 286 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, deoarece imposibilitatea stabilirii cronologice a emiterii ordonanțelor date în aceeași zi, în decurs de 24 de ore, de organele de urmărire penală este susceptibilă să aducă atingere echității unei urmăririi penale declanșate împotriva unei persoane, valoare protejată de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate.

15. **Guvernul** a transmis punctul său de vedere în Dosarul nr. 927D/2020, prin care apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât criticile de neconstituționalitate formulate vizează, în realitate, modalitatea

de interpretare și aplicare a legii de către judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță, aspecte asupra cărora Curtea Constituțională nu are competență.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 190 alin. (8) și ale art. 286 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut:

— Art. 190 alin. (8) — Examinarea fizică: „(8) În cazul conducerii unui vehicul de către o persoană aflată sub influența băuturilor alcoolice sau a altor substanțe, recoltarea de probe biologice se efectuează din dispoziția organelor de constatare și cu consimțământul celui supus examinării, de către un medic, asistent medical sau de o persoană cu pregătire medicală de specialitate, în cel mai scurt timp, într-o instituție medicală, în condițiile stabilite de legile speciale”;

— Art. 286 alin. (2) lit. a) — Actele organelor de urmărire penală: „(2) Ordonanța trebuie să cuprindă: a) denumirea parchetului și data emiterii”;

19. Prevederile constituționale indicate în motivarea excepției sunt cele ale art. 1 alin. (3) și (5) referitoare la principiul statului de drept și al legalității, ale art. 11 alin. (1) privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului* și ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil. De asemenea, este indicat și art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorii acesteia reclamă faptul că, în cazul conducerii unui vehicul de către o persoană aflată sub influența băuturilor alcoolice sau a altor substanțe, recoltarea de probe biologice se efectuează din dispoziția organelor de constatare, și nu a celor de urmărire penală, iar dispunerea realizării recoltării de mostre biologice poate avea loc, datorită lipsei indicării orei în cuprinsul ordonanței de începere a urmăririi penale, chiar și la un moment anterior emiterii acestei ordonanțe care marchează începerea urmăririi penale, ceea ce plasează dispoziția prin care se dispune realizarea recoltării în afara cadrului procesual legal, întrucât urmărirea penală nu era încă începută. Se susține, de altfel, că orice ordonanță emisă anterior celei de începere a urmăririi penale este nelegală, astfel că indicarea orei pe actul procesual ce declanșează procesul penal este esențială pentru legalitatea actelor întocmite de organele de urmărire penală.

21. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 190 alin. (8) din Codul de procedură penală, Curtea observă că aceste norme permit organelor de constatare să dispună recoltarea probelor biologice în cazul conducerii unui vehicul de către o persoană aflată sub influența băuturilor alcoolice sau a altor substanțe, fapt ce constituie infracțiune conform art. 336 alin. (1) din Codul penal, dacă se constată o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge.

22. Regula consacrată de noul Cod de procedură penală (art. 305 și 306) cu privire la administrarea probelor este că aceasta se realizează în mod exclusiv în cursul procesului penal, deci ulterior începerii urmăririi penale dispuse prin ordonanță de organul de urmărire penală, legiuitorul eliminând,

așadar, instituția actelor premergătoare începerii urmăririi penale, care, potrivit Codul de procedură penală anterior, puteau constitui mijloace de probă. Totodată, art. 61 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală stabilește obligația organelor de constatare de a lua măsuri pentru ridicarea sau conservarea mijloacelor de probă când există suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, iar în cazul infracțiunilor flagrante, acestea au dreptul să facă percheziții corporale sau ale vehiculelor, să îl prindă pe făptuitor și să îl prezinte de îndată organelor de urmărire penală.

23. Dispozițiile art. 190 alin. (8) din Codul de procedură penală vizează tocmai o astfel de situație, de infracțiune flagrantă, constând în conducerea unui vehicul de către o persoană aflată sub influența băuturilor alcoolice sau a altor substanțe, prevăzută de art. 336 alin. (1) din Codul penal. Recoltarea de probe biologice are loc, potrivit textului de lege criticat, din dispoziția organului de constatare, în acest caz, poliția rutieră, cu consimțământul celui supus examinării, în cel mai scurt timp, într-o instituție medicală, în condițiile legii speciale.

24. Art. 88 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, reglementează condițiile și procedura recoltării mostrelor biologice în urma căreia se stabilește concentrația de alcool. La data săvârșirii faptelor pentru care au fost acuzați autorii prezentei excepții (textele fiind în prezent modificate), dispozițiile alin. (3)-(6) ale art. 88 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, referindu-se la procedura stabilirii de către organele de poliție rutieră prin mijloace tehnice omologate și verificate metrologic a concentrației de alcool în aerul respirat, prevedeau proceduri diferite, în funcție de depășirea sau nedepășirea pragului concentrației alcoolemiei de 0,40 mg/l alcool pur în aerul expirat, astfel: până la această valoare, persoana testată putea solicita polițistului să i se recolteze mostre biologice în cadrul unităților sau instituțiilor medicale, în vederea stabilirii îmbibației de alcool în sânge, deci prezentarea în vederea recoltării probelor biologice reprezenta un drept al persoanei examinate; dacă valoarea concentrației de alcool pur în aerul respirat depășea 0,40 mg/l, persoana testată era obligată să se supună recoltării mostrelor biologice, în vederea stabilirii îmbibației de alcool în sânge.

25. În aceste circumstanțe, legiuitorul a instituit regula prin care organele de constatare, și nu cele de urmărire penală, așa cum prevede art. 172 din Codul de procedură penală, să dispună recoltarea probelor biologice, întrucât recoltarea trebuie să aibă loc în cel mai scurt timp posibil, pentru a nu se modifica în mod semnificativ parametri biologici care configurează elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal, fiind în interesul aflării adevărului ca valoarea alcoolemiei din sânge, depistată în urma recoltării mostrelor biologice, să fie stabilită în mod corect și cât mai aproape de cea de la momentul conducerii unui vehicul de către o persoană aflată sub influența băuturilor alcoolice.

26. În continuare, Curtea observă că prin norme infralegale sunt stabilite măsurile tehnico-administrative și procedurile specifice prin care se efectuează prelevarea de mostre biologice pentru stabilirea alcoolemiei, la data evenimentelor din dosar fiind relevante dispozițiile art. 192-195 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 din 26 octombrie 2006, și cele cuprinse în Normele metodologice privind recoltarea, depozitarea și transportul probelor biologice în vederea probațiunii judiciare prin stabilirea alcoolemiei sau a prezenței în organism a substanțelor sau produselor stupefiante ori a medicamentelor cu efecte similare acestora în cazul persoanelor implicate în evenimente sau împrejurări în legătură cu traficul rutier, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 1.512/2013,

publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 812 din 20 decembrie 2013, în prezent abrogate.

27. Potrivit acestor norme metodologice, recoltarea probelor biologice se face după completarea de către polițistul rutier a *formularului de cerere de analiză toxicologică a probelor biologice*; recoltarea probelor biologice se face de către personalul medical, în prezența polițistului rutier, ambii completând și semnând în acest sens un proces-verbal, iar rezultatele obținute în urma determinărilor de laborator efectuate asupra probelor biologice vor fi înscrise în *buletinul de analiză toxicologică*, acest din urmă document fiind imediat înaintat organului judiciar competent, după efectuarea determinărilor toxicologice.

28. Din succesiunea acestor operațiuni procedurale rezultă că polițistul rutier nu face decât să completeze o cerere de analiză toxicologică a probelor biologice, adresată instituției medico-legale. Totodată, la sesizarea aceluiasi organ de constatare, organul de urmărire penală poate, în temeiul art. 305 din Codul de procedură penală, să dispună începerea urmăririi penale *in rem*, urmând ca, în funcție de rezultatul înscris în *buletinul de analiză toxicologică* (dacă este mai mic sau mai mare de 0,80 g/l alcool pur în sânge) și de momentul primirii acestor rezultate, să dispună, după caz, continuarea urmăririi penale *in rem*, începerea urmăririi penale *in personam* sau clasarea acestor ordonanțe pe motivul inexistenței faptei penale, dacă nu a fost depășit pragul prevăzut de lege pentru săvârșirea faptei de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe.

29. Așadar, în temeiul dispozițiilor art. 190 alin. (8) din Codul de procedură penală, organul de constatare nu face decât să completeze în mod formal cererea de analiză toxicologică a probelor biologice, acesta nefiind un act de dispoziție autentic, ci un act de natură tehnico-administrativă, intermediar, în scopul de a se determina dacă a avut sau nu loc infracțiunea flagrantă de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe. Acest act tehnico-administrativ, premergător recoltării de probe biologice, nu trebuie confundat cu administrarea propriu-zisă a probelor, care nu poate avea loc decât ulterior începerii urmăririi penale, în cursul procesului penal, de către organul de urmărire penală.

30. De altfel, din motivarea formulată de autorii excepției Curtea observă că aceștia sunt în eroare/confuzie cu privire la cele trei etape în discuție, mai sus precizate, și anume: cererea de analiză toxicologică a probelor biologice (adresată unității medicale de către de către organul de constatare), recoltarea/prelevarea propriu-zisă de probe biologice (de către instituția medicală) și administrarea probatoriului (de către organul de urmărire penală, în acest caz, a rezultatelor înscrise în *buletinul de analiză toxicologică*). Prin urmare, organul de constatare nu administrează probatoriul rezultat în urma recoltării probelor biologice, așa cum afirmă autorii excepției, ci doar intermediază, prin completarea unei cereri, efectuarea recoltării propriu-zise.

31. Cât privește critica de neconstituționalitate formulată în legătură cu dispozițiile art. 286 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură penală, Curtea constată că acestea vizează, în realitate, o eventuală omisiune de reglementare, și anume lipsa orei emiterii ordonanței, printre elementele pe care trebuie să le includă ordonanța organului de urmărire penală, în general, și ordonanța de începere a urmăririi penale, în particular.

32. Or, Curtea Constituțională nu poate analiza, în cadrul controlului de constituționalitate *a posteriori*, decât fondul legislativ pozitiv, nu și ceea ce acesta nu prevede. Omisiunea legislativă are relevanță constituțională doar în măsura în care, prin inacțiunea sa, de a legifera într-un anumit sens, legiuitorul a produs o vătămare concretă asupra drepturilor și libertăților protejate de Constituție.

33. În cazul de față, având în vedere succesiunea logică și cronologică a tuturor actelor procesuale și procedurale care alcătuiesc desfășurarea procesului penal, astfel cum sunt acestea reglementate în Codul de procedură penală și în legile speciale incidente, lipsa menționării orei în cuprinsul ordonanței organului de urmărire penală nu produce, *de plano*, o astfel de vătămare, care să confere pretensei omisiuni legislative relevanță constituțională. Neregulile care pot apărea în practică la întocmirea

acestor acte pot fi reclamate de persoanele afectate sub forma unor excepții sau apărări formulate în respectivele cauze și analizate de organele judiciare competente, fără ca acestea să fie aduse în fața Curții Constituționale, pe calea invocării excepției de neconstituționalitate. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură penală urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

34. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Augustin Fechete și Ioan Adi Fechete în Dosarul nr. 2.456/833/2019/a1 al Tribunalului Bihor — Secția penală și constată că dispozițiile art. 190 alin. (8) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Augustin Fechete și Ioan Adi Fechete în Dosarul nr. 2.456/833/2019/a1 și de Sebastian Ovidiu Golinschi în Dosarul nr. 3.504/271/2020/a1 ale Tribunalului Bihor — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Bihor — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 februarie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 134

din 27 martie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 458 alin. (1) și (4) și ale art. 459 alin. (1)-(3), raportate la art. 453 lit. d), e) și f) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliora	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 458 alin. (1) și (4) și ale art. 459 alin. (1)-(3), raportate la art. 453 lit. d), e) și f) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Alina Badea în Dosarul nr. 12.330/3/2019 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 290D/2020.

2. La apelul nominal se prezintă, personal, autoarea excepției de neconstituționalitate. Lipsesc celelalte părți. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că dosarul se află la al doilea termen de judecată, ca urmare a solicitării autoarei excepției de neconstituționalitate, în ședința publică din data de 25 februarie 2025, de amânare a dezbaterilor, în vederea pregătirii apărării, dată la care, în temeiul dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, coroborate cu cele ale art. 222 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Curtea a acordat un nou termen pentru data de 27 martie 2025. De asemenea, autoarea excepției de neconstituționalitate a depus la dosarul cauzei concluzii scrise, prin care solicită admiterea acesteia, astfel cum a fost formulată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autoarei excepției de neconstituționalitate, care învederează structura excepției de neconstituționalitate și precizează că normele criticate sunt lipsite de claritate, încalcă principiul egalității în fața legii, dreptul de proprietate privată și libertatea economică. Menționează că va prezenta, pe scurt, criticile de neconstituționalitate, având în vedere că a depus și concluzii scrise, context în care, în esență, prezintă modalitatea de calcul al impozitului pe clădiri astfel cum a fost reglementată anterior Legii nr. 227/2015, care ținea seama de caracteristicile

intrinseci ale clădirii, și contextul în care s-a adoptat măsura legislativă criticată. De asemenea, susține că modalitatea de reglementare a impozitului pe clădiri prin Legea nr. 227/2015 este neclară, întrucât legea, privită fără normele de aplicare (ce nu trebuie să adauge la lege sau să contrazică legea), operează cu definiții circulare și echivoce, neînțelegându-se sensul acestora, iar toată reglementarea, în realitate, se realizează prin normele metodologice, aspect ce conduce la încălcarea art. 56 din Constituție; din lecturarea normelor de aplicare reiese că prin acestea sunt introduse, în cascadă, atât excepții de la excepții, cât și reguli și reveniri la reguli, iar, în contextul dat, un contribuabil fără cunoștințe juridice sau fiscale nu mai înțelege sensul acestora; în jurisprudența Curții Constituționale în materie nu a mai fost analizată constituționalitatea normelor criticate în raport cu principiul legalității, în componentele sale, în sensul criticat în această cauză, fără a se ține seama de normele de aplicare a Codului fiscal; este încălcat principiul egalității în drepturi prin modalitatea de impozitare a clădirilor, întrucât impozitul pe clădire este un impozit pe proprietate și trebuie să țină seama de caracteristicile acesteia, nefiind un impozit pe folosință care este reglementat de alte norme din Codul fiscal (spre exemplu, impozitul din cedarea folosinței bunurilor), context în care prezintă exemple de calcul al impozitului pe clădiri rezidențiale în care se desfășoară diferite activități, respectiv exemplu de moduri în care o persoană fizică își utilizează proprietatea [activitate desfășurată de o persoană fizică (*sn.* în scop locativ) sau de o persoană juridică — activitate economică]; impozitul pe proprietate trebuie să vizeze caracteristicile clădirii; este încălcat dreptul de proprietate, pe lângă cele deja prezentate, și prin introducerea unor accesorii substanțiale — evaluarea periodică a imobilelor respective pentru persoanele fizice, care nu este o operațiune uzuală, fiind și oneroasă substanțial, nefiind impusă nici persoanelor juridice, decât în anumite condiții legale; în jurisprudența instanței de contencios constituțional s-a arătat că această operațiune este obiectivă și rezonabilă, însă nu a fost antamată din perspectiva unui test de proporționalitate a restrângerii dreptului de proprietate, din moment ce sunt solicitate cheltuieli suplimentare cu această operațiune; spre exemplu, în Codul fiscal, la impozitul transferului bunurilor din patrimoniu personal, valoarea imobilului se stabilește în funcție de anumite grile notariale, care se elaborează anual, în condițiile legii, existând, așadar, anumite documente în baza cărora organele fiscale ar putea determina valoarea unei clădiri căreia să îi aplice impozitul; de asemenea, la art. 457 din Codul fiscal sunt prevăzute modalitățile de stabilire a valorii clădirilor cu caracter rezidențial, or, aceeași clădire, dacă primește caracter nerezidențial, nu devine mai valoroasă, ci își păstrează valoarea, însă i se dă o altă folosință; se încălcă și libertatea economică, tocmai prin scopul pe care l-a vizat legiuitorul inițial. În final, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată.

5. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, având în vedere că aceasta este motivată din perspectiva modului de interpretare și aplicare a normelor criticate atât prin normele de aplicare a Codului fiscal, cât și în ceea ce privește modul în care organele fiscale aplică în practică textele de lege criticate, aspecte ce nu se circumscriu competenței instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 17 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 12.330/3/2019, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 458 alin. (1) și (4) și ale art. 459 alin. (1)-(3), raportate la art. 453 lit. d), e) și f) din Legea nr. 227/2015**

privind Codul fiscal, excepție ridicată de Alina Badea într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 227/2015.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 458 alin. (1) și (4) și ale art. 459 alin. (1)-(3), raportate la art. 453 lit. d), e) și f) din Legea nr. 227/2015, astfel cum sunt interpretate prin pct. 5 și 6 și, în mod special, pct. 7 și 46¹ cuprinse în titlul IX capitolul I secțiunile 1 și 5 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, norme prin care se adaugă la lege și se extinde domeniul de aplicare a noțiunilor de „clădire rezidențială”, „clădire nerezidențială” și „clădire cu destinație mixtă”, sunt neconstituționale, fiind contrare principiilor legalității impunerii, egalității în drepturi, dreptului de proprietate privată și libertății economice. Prevederile legale criticate definesc următoarele noțiuni: (i) „clădire rezidențială” — prin raportare la structura construcției și utilizarea locativă a acesteia, însă, deși această definiție nu prevede excepții, iar normele de aplicare aferente Legii nr. 227/2015 exclud din categoria acestor clădiri rezidențiale clădirile care, chiar dacă îndeplinesc condițiile cuprinse în definiția legală, sunt folosite (și) pentru desfășurarea unor activități economice, dacă legiuitorul nu distinge (*ubi lex non distinguit*), nici interpretul nu ar trebui să realizeze această distincție, iar această condiție în plus reprezintă o adăugare la lege; (ii) „clădire nerezidențială”, ca fiind orice clădire care nu este rezidențială, iar normele de aplicare aferente Legii nr. 227/2015 adaugă la lege prin includerea în categoria clădirilor nerezidențiale a imobilelor care, deși nu au structura prevăzută pentru clădirea rezidențială și sunt utilizate pentru locuit, nu sunt clădiri rezidențiale, ci nerezidențiale (spre exemplu, unitățile de primire turistică sau clădirile unde sunt înregistrate sedii secundare sau puncte de lucru), astfel că introduc o altă definiție a acestui concept, respectiv inclusiv clădiri care ar putea fi clădiri rezidențiale potrivit definiției legale, dar în fapt nu sunt; (iii) „clădire cu destinație mixtă”, care îmbină cele două concepte — „clădire rezidențială” și „clădire nerezidențială”, astfel cum sunt definite prin normele cuprinse în lege și cărora li se adaugă condițiile stabilite prin normele de aplicare antereferte și în funcție de care se aplică anumite cote de impozit, raportat la diferite ipoteze ce rezultă din acestea (spre exemplu, o clădire care nu îndeplinește condițiile de structură a clădirilor rezidențiale sau cel puțin care nu are în autorizația de construire destinație de locuință, fiind garaj sau anexă, dar care este utilizată parțial în scop locativ și parțial pentru desfășurarea unei activități economice). În realitate, este vorba despre aceeași clădire rezidențială — o parte fiind utilizată pentru alte scopuri decât cele rezidențiale, respectiv poate fi un sediu de societate, poate avea sau nu caracter economic, iar contribuabilii suportă impozite diferite pentru aceeași categorie de clădire. Astfel, în practică se ivesc diferite ipoteze în care sunt utilizate definițiile mai sus menționate, coroborate cu alte noțiuni, precum: folosință rezidențială, nerezidențială sau mixtă în raport cu persoana care o exercită sau indiferent de calitatea sa, destinație și folosire (care nu au același sens, primul vizând utilizarea potențială, iar al doilea utilizarea efectivă), structură locativă, activitate economică, activitate profesională exercitată de profesioniști, alte activități decât cele economice, activități administrative, de cult, de cultură, de educație, de sănătate, sociale, sportive, furnizare de bunuri, servicii sau lucrări, domiciliu fiscal, regim fiscal aplicabil, sediul social, sediul profesional, destinație imobil, utilizare parțială a locuinței pentru locuit/sediu profesional, folosire locuință de serviciu, spațiu de depozitare, scop profesional, deducere cheltuieli, amortizare, cheltuieli cu utilitățile etc., noțiuni care, în procesul de interpretare și aplicare a legii, prin adăugările și excepțiile stabilite prin normele de aplicare a Legii nr. 227/2015, conduc la posibilitatea stabilirii unor cote de impozit diferite, neputându-se prevedea în mod concret o cotă de impozit în funcție de natura juridică a contribuabilului și a scopului în care este utilizat imobilul și care să respecte principiile constituționale mai sus menționate în susținerea excepției de neconstituționalitate.

8. Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 458 alin. (1) și (4) și ale art. 459 alin. (1)-(3), raportate la art. 453 lit. d), e) și f) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015. În dinamica legislativă, ulterior încheierii de sesizare, o parte dintre soluțiile legislative criticate au fost modificate și completate prin mai multe acte normative, însă, având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să analizeze dispozițiile legale în redactarea criticată, care au următorul cuprins:

— Art. 453 lit. d), e) și f): „*În înțelesul prezentului titlu, expresiile de mai jos au următoarele semnificații: (...)*

d) *clădire cu destinație mixtă — clădire folosită atât în scop rezidențial, cât și nerezidențial;*

e) *clădire nerezidențială — orice clădire care nu este rezidențială;*

f) *clădire rezidențială — construcție alcătuită din una sau mai multe camere folosite pentru locuit, cu dependențele, dotările și utilitățile necesare, care satisface cerințele de locuit ale unei persoane sau familii;*”;

— Art. 458 alin. (1) și (4): „(1) *Pentru clădirile nerezidențiale aflate în proprietatea persoanelor fizice, impozitul pe clădiri se calculează prin aplicarea unei cote cuprinse între 0,2-1,3% asupra valorii care poate fi:*

a) *valoarea rezultată dintr-un raport de evaluare întocmit de un evaluator autorizat în ultimii 5 ani anteriori anului de referință;*

b) *valoarea finală a lucrărilor de construcții, în cazul clădirilor noi, construite în ultimii 5 ani anteriori anului de referință;*

c) *valoarea clădirilor care rezultă din actul prin care se transferă dreptul de proprietate, în cazul clădirilor dobândite în ultimii 5 ani anteriori anului de referință. (...)*

(4) *În cazul în care valoarea clădirii nu poate fi calculată conform prevederilor alin. (1), impozitul se calculează prin aplicarea cotei de 2% asupra valorii impozabile determinate conform art. 457.”;*

— Art. 459 alin. (1)-(3): „(1) *În cazul clădirilor cu destinație mixtă aflate în proprietatea persoanelor fizice, impozitul se calculează prin însumarea impozitului calculat pentru suprafața folosită în scop rezidențial conform art. 457 cu impozitul determinat pentru suprafața folosită în scop nerezidențial, conform art. 458.*

(2) *În cazul în care la adresa clădirii este înregistrat un domiciliu fiscal la care nu se desfășoară nicio activitate economică, impozitul se calculează conform art. 457.*

(3) *Dacă suprafețele folosite în scop rezidențial și cele folosite în scop nerezidențial nu pot fi evidențiate distinct, se aplică următoarele reguli:*

a) *în cazul în care la adresa clădirii este înregistrat un domiciliu fiscal la care nu se desfășoară nicio activitate economică, impozitul se calculează conform art. 457;*

b) *în cazul în care la adresa clădirii este înregistrat un domiciliu fiscal la care se desfășoară activitatea economică, iar cheltuielile cu utilitățile sunt înregistrate în sarcina persoanei care desfășoară activitatea economică, impozitul pe clădiri se calculează conform prevederilor art. 458.”*

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, ale art. 44 alin. (2) și (7) referitor la ocrotirea, în mod egal, a dreptului de proprietate, indiferent de titular, și la obligația privind respectarea sarcinilor ce revin proprietarului, ale art. 45 — *Libertatea economică*, ale art. 56 alin. (2) referitor la așezarea justă a sarcinilor fiscale și ale art. 139 alin. (1) și (2) privind principiul legalității instituirii impozitelor, taxelor și a altor venituri ale bugetului de stat.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile criticate din Legea nr. 227/2015 fac parte din capitolul II — *Impozitul pe clădiri și taxa pe clădiri* al titlului IX — *Impozite și taxe locale* și stabilesc semnificația noțiunilor de „clădire cu destinație mixtă”, „clădire nerezidențială” și „clădire rezidențială”, precum și modalitatea de calcul al impozitului pe clădiri rezidențiale și cu destinație mixtă datorat de persoanele fizice, în funcție de destinația acestora.

15. Față de acest context legislativ, autoarea excepției de neconstituționalitate, în esență, este nemulțumită de prevederile deduse controlului de constituționalitate, în coroborare cu Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 13 ianuarie 2016, considerând că acestea din urmă adaugă la lege și extind domeniul de aplicare a noțiunilor „clădire rezidențială”, „clădire nerezidențială” și „clădire cu destinație mixtă”, având în vedere multitudinea de ipoteze care se pot ivi în practică prin aplicarea acestora raportate la diferite activități economice, aspect ce conduce la încălcarea principiilor legalității impunerii, egalității în drepturi, dreptului de proprietate privată și libertății economice.

16. În ceea ce privește normele de aplicare, prin art. 1 alin. (1) teza finală din Legea nr. 227/2015, legiuitorul a autorizat Ministerul Finanțelor Publice să elaboreze norme metodologice, instrucțiuni și ordine în aplicarea Codului fiscal, iar prin art. 5 alin. (3) din aceeași lege se stabilește că normele metodologice se aprobă de Guvern, prin hotărâre, și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

17. Or, aceste operațiuni și norme sunt o aplicare a dispozițiilor constituționale cu privire la organizarea executării legilor, întrucât noțiunea de organizare a executării legii, consacrată de dispozițiile art. 108 alin. (2) din Constituție, are un sens mai larg decât cea privind aplicarea legii, și anume prin hotărâri ale Guvernului pot fi dispuse măsuri organizatorice, financiare, instituționale sau sancționatoare în vederea stabilirii cadrului necesar pentru ducerea la îndeplinire a dispozițiilor legii, astfel că legiuitorul nu mai stabilește întotdeauna direct, prin lege, anumite aspecte ce necesită o expunere în detaliu și, în sensul textului constituțional al art. 108, această competență revine autorității publice însărcinate cu organizarea executării legii (a se vedea Decizia nr. 51 din 12 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 3 martie 2004), argumentare ce este valabilă nu numai în ceea ce privește Guvernul, ci, *mutatis mutandis*, și în cazul altor autorități prevăzute de textele legale, în speță Ministerul Finanțelor Publice.

18. În ceea ce privește posibilitatea lăsată de legiuitor unei autorități să emită acte administrative cu caracter normativ în aplicarea legii, Curtea, în jurisprudența sa, a arătat că această procedură se circumscrie normelor constituționale, iar, în măsura în care se consideră că actele administrative cu caracter normativ adaugă la lege sau se abat de la litera și spiritul legii, se poate declanșa controlul judecătoresc al acestor acte, în virtutea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1154 din 7 decembrie 2004 (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 567 din 20 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 22 aprilie 2019, paragraful 35, și Decizia nr. 497 din 4 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 955 din 4 decembrie 2017, paragrafele 36 și 37). Astfel, în virtutea art. 4 alin. (4) din legea antereferită, controlul judecătoresc al actelor administrative cu caracter normativ se exercită de către instanța de contencios administrativ în cadrul acțiunii în anulare, în condițiile prevăzute de această lege.

19. Față de această împrejurare, Curtea reține că, în realitate, critica de neconstituționalitate vizează interpretarea și aplicarea legii, atât prin Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cât și în practică de către instituțiile îndrituite cu aplicarea normelor fiscale. Or, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că interpretarea normelor de lege este operațiunea de stabilire a conținutului și a sensului la care acestea se referă și este o etapă absolut necesară în vederea aplicării corecte a legii la situația de fapt concretă din cauză, instanța de judecată fiind ținută să aplice în acest scop metodele de interpretare a normelor juridice. Așa cum a stabilit Curtea Constituțională în mod constant în jurisprudența sa, interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost învestite, interpretarea fiind faza indispensabilă a procesului de aplicare a legii. Totodată, Curtea a statuat că, în conformitate cu principiile enunțate în teoria generală a dreptului, norma juridică se interpretează în mod sistematic, prin coroborare cu alte dispoziții normative care țin de aceeași instituție juridică sau de aceeași ramură de drept. Rațiunea procedeele sistemice de interpretare se întemeiază pe natura sistemică a ansamblului

normelor de drept, în care normele se află într-o legătură funcțională, caracteristică elementelor unei structuri. Așa fiind, fiecare normă se completează prin celelalte și își dezvăluie întregul sens în cadrul sistemului de norme care este dreptul. În acest context, norma criticată nu poate fi privită în mod individual, izolat, ci se va interpreta în mod sistematic, prin coroborare cu celelalte prevederi normative din actul în care se regăsește (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 144 din 13 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din 16 aprilie 2019, paragraful 68).

20. De asemenea, în ipoteza în care ar subzista o greșită interpretare și aplicare a legii, aceasta poate fi remediată prin recurgerea la controlul judiciar, iar acceptarea unui punct de vedere contrar ar echivala cu încălcarea competenței instanțelor judecătorești, Curtea exercitând competențe specifice acestora, transformându-se din instanță constituțională în una de control judiciar (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 276 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iulie 2016, paragrafele 20 și 21, sau Decizia nr. 2 din 18 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 399 din 9 mai 2018, paragraful 19).

21. Prin urmare, problema de drept invocată de autoarea excepției de neconstituționalitate și dedusă spre soluționare Curții Constituționale este, în realitate, una de interpretare și de aplicare a normelor de lege atât prin normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015, în general, cât și la situația individualizată a speței, iar clarificarea împrejurărilor cauzei și determinarea prevederilor de lege incidente revin competenței exclusive a instanțelor de judecată învestite cu soluționarea litigiilor, precum și, eventual, a instanțelor de control judiciar, nefiind de resortul contenciosului constituțional. În cazul în care practica judiciară vădește o interpretare neunitară, Constituția, prin art. 126 alin. (3), atribuie Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar nu Curții Constituționale, competența de a stabili interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești.

22. Având în vedere că, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, iar nu asupra modului de interpretare și aplicare a legii în concret la o cauză, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă.

23. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 458 alin. (1) și (4) și ale art. 459 alin. (1)-(3), raportate la art. 453 lit. d), e) și f) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Alina Badea în Dosarul nr. 12.330/3/2019 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 martie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ionița Cochînțu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

**pentru completarea Ordinului ministrului sănătății nr. 736/2019
privind aprobarea modului de administrare, finanțare
și implementare a acțiunilor prioritare pentru asistarea
circulatorie mecanică prin oxigenare extracorporală
prin membrană sau minipompă rotativă axială percutană —
AP-ECMO**

Văzând:

— Referatul de aprobare nr. 730 R din 18.08.2025 al Direcției medicină de urgență din cadrul Ministerului Sănătății;

— Adresa nr. 1.346 din 17.01.2025 a Spitalului Clinic Județean de Urgență Bihor, înregistrată la Ministerul Sănătății cu nr. 139 din 10.02.2025;

— Adresa nr. 808.909 din 11.12.2024 a Spitalului Clinic de Urgență „Prof. Dr. Agrippa Ionescu”, înregistrată la Ministerul Sănătății cu nr. Reg1 28.919 din 12.12.2024;

— Adresa nr. 973 din 14.01.2025 a Spitalului Clinic Județean de Urgență Târgu Mureș, înregistrată la Ministerul Sănătății cu nr. 54 din 20.01.2025;

— Adresa nr. 24.871 din 10.06.2024 a Spitalului Clinic Județean de Urgență Craiova, înregistrată la Ministerul Sănătății cu nr. 857 din 17.06.2024;

— Adresa nr. 3.161 din 4.04.2023 a Institutului de Boli Cardiovasculare Timișoara, înregistrată la Ministerul Sănătății cu nr. CV287 din 26.05.2023;

— Adresa nr. 4.070 din 23.04.2021 a Spitalului Clinic de Boli Infecțioase și Pneumoftiziologie „Dr. Victor Babeș” Timișoara, înregistrată la Direcția de Sănătate Publică Timiș cu nr. 11.391 din 26.04.2021 și la Ministerul Sănătății cu nr. 22 din 5.01.2022,

având în vedere art. 100 alin. (5) și (6) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății nr. 736/2019 privind aprobarea modului de administrare, finanțare și implementare a acțiunilor prioritare pentru asistarea circulatorie mecanică prin oxigenare extracorporală prin membrană sau minipompă rotativă axială percutană — AP-ECMO, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 408 din 24 mai 2019, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

— **La articolul 24, după punctul 10 se introduc șase noi puncte, punctele 11-16, cu următorul cuprins:**

„11. Spitalul Clinic Județean de Urgență Bihor;

12. Spitalul Clinic de Urgență «Prof. Dr. Agrippa Ionescu»;

13. Spitalul Clinic Județean de Urgență Târgu Mureș;

14. Spitalul Clinic Județean de Urgență Craiova;

15. Institutul de Boli Cardiovasculare Timișoara;

16. Spitalul Clinic de Boli Infecțioase și Pneumoftiziologie «Dr. Victor Babeș» Timișoara.”

Art. II. — Direcțiile de specialitate din Ministerul Sănătății, direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, precum și spitalele care derulează AP-ECMO vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Alexandru Florin Rogobete

București, 18 august 2025.
Nr. 730.

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

O R D I N

pentru completarea anexei nr. 1 la Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 35/2016 privind aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Programului acțiunilor de supraveghere, prevenire, control și eradicare a bolilor la animale, a celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, precum și a Normelor metodologice de aplicare a Programului de supraveghere și control în domeniul siguranței alimentelor

Văzând Referatul de aprobare nr. 2.150 din 17.07.2025, întocmit de către Direcția generală sănătatea și bunăstarea animalelor din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, ținând cont de prevederile art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 3 alin. (1) și (3), precum și al art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. I. — În anexa nr. 1 la Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 35/2016 privind aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Programului acțiunilor de supraveghere, prevenire, control și eradicare a bolilor la animale, a celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor,

precum și a Normelor metodologice de aplicare a Programului de supraveghere și control în domeniul siguranței alimentelor, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 și 303 bis din 20 aprilie 2016, cu modificările și completările ulterioare, la capitolul II, după numărul curent 14 se introduce un nou număr curent, numărul curent 15, cu următorul cuprins:

Nr. crt.	Examen de laborator	Substanța	Grupa de furaje/matrici	Tip supraveghere	Unități controlate/ operatori	Referențial interpretare rezultate
„15	Substanța activă din aditivii furajeri	Bentonită	Aditivi furajeri: bentonită	Control (probă planificată)	Fabrici de aditivi furajeri	Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1.060/2013 al Comisiei din 29 octombrie 2013 privind autorizarea bentonitei ca aditiv furajer pentru toate speciile de animale
		Oxid de zinc	Aditivi furajeri: oxid de zinc	Control (probă planificată)	Fabrici de aditivi furajeri	Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2016/1.095 al Comisiei din 6 iulie 2016 de autorizare a substanțelor acetat de zinc dihidrat, clorură de zinc anhidră, oxid de zinc, sulfat de zinc heptahidrat, sulfat de zinc monohidrat, chelat de zinc al aminoacizilor hidrat, chelat de zinc al hidrolizatorilor de proteine, chelat de zinc al glicinei hidrat (solid) și chelat de zinc al glicinei hidrat (lichid) ca aditivi în hrana tuturor speciilor de animale și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1.334/2003, (CE) nr. 479/2006, (UE) nr. 335/2010 și a Regulamentelor de punere în aplicare (UE) nr. 991/2012 și (UE) nr. 636/2013, cu amendamentele ulterioare
		Acid benzoic	Aditivi furajeri: acid benzoic	Control (probă planificată)	Fabrici de aditivi furajeri	Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2017/63 al Comisiei din 14 decembrie 2016 privind autorizarea substanțelor alcool benzilic, alcool 4-izopropilbenzilic, benzaldehidă, 4-izopropilbenzaldehydă, salicilaldehidă, p-tolualdehydă, 2-metoxibenzaldehidă, acid benzoic, acetat de benzil, butirat de benzil, format de benzil, propionat de benzil, hexanoat de benzil, izobutirat de benzil, izovalerat de benzil, salicilat de hexil, fenilacetat de benzil, benzoat de metil, benzoat de etil, benzoat de izopentil, salicilat de pentil și benzoat de izobutil ca aditivi în hrana tuturor speciilor de animale și a substanțelor veratraldehydă și acid galic ca aditivi în hrana anumitor specii de animale
		Lizină	Aditivi furajeri: lizină	Monitorizare (prelevare la suspiciune)	Unități producătoare de furaj combinat Depozite	Regulamentele de autorizare specificate în Registrul Comunitar al Aditivilor Furajeri (Community Register of Feed Additives)
		Triptofan	Aditivi furajeri: triptofan	Monitorizare (prelevare la suspiciune)	Unități producătoare de furaj combinat Depozite	Regulamentele de autorizare specificate în Registrul Comunitar al Aditivilor Furajeri (Community Register of Feed Additives)

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,
Alexandru Nicolae Bociu

București, 5 august 2025.
Nr. 1.040.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 193

din 26 mai 2025

Dosar nr. 2.714/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— pentru președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Mirela Vișan	— judecător la Secția I civilă
Ileana Ruxandra Tircă	— judecător la Secția I civilă
Mihai-Andrei Negoescu-Gândac	— judecător la Secția I civilă
Dorina Zeca	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Glodeanu	— judecător la Secția I civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Diana Manole	— judecător la Secția a II-a civilă
Ștefan Ioan Lucaciuc	— judecător la Secția a II-a civilă
Mihaela Mîneran	— judecător la Secția a II-a civilă
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Dumitrache	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Pohrib	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheza Attila Farmathy	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 2.714/1/2024, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Oana Cristina Popescu, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în temeiul art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru

cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 15.524/3/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiuni de drept:

„Dacă art. 5 din Codul muncii și art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, permit stabilirea printr-un contract colectiv de muncă încheiat la nivelul Societății Române de Televiziune, care este reglementată de Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, cu modificările și completările ulterioare, ca serviciu public de interes național, a unor limite de salarizare diferite pentru funcții care fac parte din aceeași grupă de bază (2153) din Clasificarea ocupațiilor din România (COR).”

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților; părțile nu au depus puncte de vedere asupra raportului.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a dispus, prin Încheierea de ședință din data de 22 octombrie 2024, în Dosarul nr. 15.524/3/2023, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept anterior menționată.

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 21 noiembrie 2024, cu nr. 2.714/1/2025, termenul de judecată fiind stabilit la 26 mai 2025.

II. Normele legale incidente

9. Art. 5 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii:

„(1) În cadrul relațiilor de muncă funcționează principiul egalității de tratament față de toți salariații și angajatorii.”

Art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice:

„b) principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție;

c) principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală;”.

III. Expunerea succintă a procesului

10. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale cu nr. 15.524/3/2023, reclamantul Sindicatul XXX a chemat în judecată pârâtele instituții publice, solicitând: anularea parțială a anexei nr. 4 la Contractul colectiv de muncă încheiat la nivelul Societății Române de XXX pentru anii 2022-2024, cu referire la limitele de salarizare — 2,4 (minim), respectiv 5,5 (maxim) —

aferente ocupației evidențiate la pct. 78 — inginer electrotehnist; să se constate înlocuirea limitelor de salarizare aferente ocupației de inginer electrotehnist cu cele corespunzătoare celorlalte ocupații încadrate conform Clasificării ocupațiilor din România în grupa de bază 2153-Ingineri în domeniul telecomunicațiilor, existente în statul de funcții al Societății Române de Televiziune și în anexa nr. 4 la Contractul colectiv de muncă, respectiv 2,6 (minim) și 7 (maxim); să se dispună obligarea angajatorului Societatea Română de XXX la recalcularea salariului de bază convenit titularului prezentei acțiuni, persoană fizică, conform limitei minime de salarizare de 2,6; să se dispună obligarea părților la plata cheltuielilor de judecată.

11. Prin Sentința civilă nr. 6.558 din data de 23.11.2023, Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a respins cererea formulată de reclamantul Sindicatul XXX, ca neîntemeiată.

12. Împotriva acestei sentințe a declarat apel, în termen legal și motivat, reclamantul Sindicatul XXX, înregistrat pe rolul Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale la data de 2.04.2024, cu numărul 15.524/3/2023.

13. Investită cu soluționarea apelului, prin Încheierea din 22 octombrie 2024, Curtea de Apel București a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru Dezlegarea unei chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile vizând interpretarea chestiunii de drept anterior menționate.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării

14. Instanța de trimitere a constatat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în raport cu dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

15. S-au avut în vedere dispozițiile art. 1 și ale art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 14 iunie 2024.

16. Analizând îndeplinirea cumulativă în cauză a acestor condiții, curtea de apel a constatat că prezentul litigiu, ce vizează o cerere privind stabilirea și plata unor drepturi salariale ale personalului plătit din fonduri publice, face parte din categoria proceselor la care fac referire dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

17. În concluzie, curtea de apel a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

V. Punctul de vedere al titularului sesizării

18. Instanța de apel a considerat că art. 5 din Codul muncii și art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 permit stabilirea printr-un contract colectiv de muncă încheiat la nivelul unei instituții publice cum este Societatea Română de Televiziune, care este reglementată de Legea nr. 41/1994 ca serviciu public de interes național, a unor limite de salarizare diferite pentru funcții care fac parte din aceeași grupă de bază (2153) din Clasificarea ocupațiilor din România (COR), atât timp cât subdiviziunile pentru care sunt convenite limite diferite de salarizare vizează funcții diferite, cu atribuții diferite.

19. Clasificarea ocupațiilor din România (COR) reprezintă sistemul de identificare, ierarhizare și codificare a tuturor ocupațiilor desfășurate în economie, indiferent de tipul și locul desfășurării lor.

20. Premisa atribuirii unui cod diferit din COR este existența unor diferențe identificabile în fișele descriptive ale ocupațiilor. Conform anexei nr. 2 la Procedura de actualizare a Clasificării ocupațiilor din România, aprobată prin Ordinul ministrului muncii și solidarității sociale și al președintelui Institutului Național de Statistică nr. 37/83/2022, în fișa descriptivă a ocupației sunt

arătate, pe lângă grupa de bază din COR, și informații cum sunt: atribuțiile și responsabilitățile specifice ocupației; nivelul de instruire (școala absolvită) solicitat pentru practicarea ocupației, conform prevederilor legii educației naționale în vigoare; cerințe referitoare la formarea profesională; denumirea programului de calificare/perfecționare sau specializare necesar practicării ocupației; nivelul de calificare necesar pentru practicarea ocupației, conform Cadrului național al calificărilor (CNC); cerințe pentru practicarea ocupației (aptitudini, abilități, competențe și deprinderi etc.); instrumente și echipamente de lucru utilizate; mediul de activitate; riscurile la locul de muncă; durata timpului de muncă și programul de lucru.

21. Prin urmare, situația fiecărei subgrupe fiind diferită de cea a celorlalte, Curtea apreciază că apartenența la aceeași grupă de bază din COR nu este suficientă pentru a se reține că principiul nediscriminării și principiul egalității de tratament impun salarizarea la același nivel a funcțiilor corespunzând unor subgrupe diferite din aceeași grupă de bază din COR.

22. Problema unei eventuale încadrări diferite în COR [inginer emisie (cod COR 215301), inginer montaj (cod COR 215302), inginer electrotehnist (cod COR 215303), inginer imagine (cod COR 215304), inginer sunet (cod COR 215305), inginer-șef car reportaj (cod COR 215306), subinginer-șef car reportaj (cod COR 215307)] a funcțiilor ocupate de salariați ai Societății Române de Televiziune pentru care elementele din fișa descriptivă arătate mai sus ar fi identice constituie o problemă de fapt ce trebuie analizată de instanța de apel (inclusiv prin raportare la susținerile apelantei în sensul că ar fi aceeași pregătire universitară, aceleași responsabilități, același nivel de competență determinată de gradul de specializare și aceeași valoare a muncii prestate) și care nu face obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

VI. Punctul de vedere al părților

23. Intimata-pârâtă Societatea Română de Televiziune a apreciat că nu este oportună sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

24. În motivarea acestei opinii a arătat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale a fost adoptată pentru asigurarea posibilității clarificării, încă dintr-o etapă incipientă, a problemelor de drept care apar în cursul soluționării acestor litigii și pentru necesitatea asigurării de urgență a unei practici judiciare uniforme și unitare — care să elimine diferențierile în materia stabilirii/plății drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice.

25. Arată că, potrivit art. 36 alin. (1) din Legea nr. 41/1994, salariile de bază și celelalte drepturi de personal pentru salariații Societății Române de Radiodifuziune și ai Societății Române de Televiziune se negociază prin contracte colective și individuale de muncă, încheiate în condițiile legii.

26. Cu privire la statutul Societății Române de Televiziune s-a pronunțat Curtea Constituțională a României, prin Decizia nr. 569 din 20 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 15 martie 2019.

27. Referitor la problema de drept identificată de instanță arată că stabilirea unor grile de salarizare diferite, printr-un contract colectiv de muncă, pentru funcții diferite, care fac parte din aceeași grupă de bază, conform codului COR, nu reprezintă o problemă de drept care să fie supusă Înaltei Curți de Casație și Justiție, nefiind îndeplinite condițiile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 pentru ca Înalta Curte de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu asupra chestiunii de drept identificate de instanță.

28. Arată că apelantul a invocat prevederile art. 5 alin. (1) din Codul muncii, art. 18 din contractul colectiv de muncă, precum

și COR, iar aceste prevederi nu necesită o clarificare din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât garantează claritatea și previzibilitatea legii.

29. Mai mult, nu este incidentă în speță Legea-cadru nr. 153/2017, întrucât aceasta stabilește salarizarea funcțiilor din instituțiile menționate în cuprinsul acesteia; or, în speță, Societatea Română de Televiziune nu are corespondent în această lege, ci, dimpotrivă, are reglementare proprie prin Legea nr. 41/1994, care, la art. 36 alin. (1) din Legea nr. 41/1994, stabilește că salariile de bază și celelalte drepturi de personal pentru salariații Societății Române de Radiodifuziune și ai Societății Române de Televiziune se negociază prin contracte colective și individuale de muncă, încheiate în condițiile legii.

30. Intimata-pârâtă XXX a precizat, de asemenea, că nu consideră oportună sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în raport cu dispozițiile art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept identificate de instanța de judecată la termenul din data de 25.06.2024.

31. Cu titlu prealabil, precizează că în privința Societății Române de Televiziune nu este aplicată Legea-cadru nr. 153/2017, în condițiile în care, potrivit dispozițiilor art. 36 alin. (1) din Legea nr. 41/1994, „salariile de bază și celelalte drepturi de personal pentru salariații Societății Române de Radiodifuziune și ai Societății Române de Televiziune se negociază prin contracte colective și individuale de muncă, încheiate în condițiile legii”.

32. De asemenea, raportat la principiul reglementat de prevederile art. 6 alin. (3) din Codul muncii și art. 18 din contractul colectiv de muncă, apreciază că acesta nu este aplicabil în prezenta cauză, în condițiile în care diferențierea în materia limitelor minime de salarizare este invocată prin raportare la funcții diferite, și nu la aceeași funcție.

33. Pe cale de consecință, față de cele mai sus expuse, rezultă că nu se află în ipoteza în care chestiunile de drept identificate de instanța de judecată să necesite lămurire, iar de lămurirea acestora să depindă soluționarea cauzei pe fond. Apreciază că nu este oportună sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept identificate de instanța de judecată la termenul din data de 25.06.2024.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

34. La nivelul **Curții de Apel București**, Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, în urma consultării realizate în cadrul secției, nu au fost identificate hotărâri judecătorești relevante.

35. În cadrul Secției a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a **Tribunalului București** au fost identificate mai multe hotărâri judecătorești relevante, prin care au fost respinse cererile de chemare în judecată, cu motivarea că, potrivit dispozițiilor art. 229 din Codul muncii, contractul colectiv de muncă este convenția încheiată în formă scrisă între angajator sau organizația patronală, de o parte, și salariați, reprezentați prin sindicate ori în alt mod prevăzut de lege, de cealaltă parte, prin care se stabilesc clauze privind condițiile de muncă, salarizarea, precum și alte drepturi și obligații ce decurg din raporturile de muncă. Contractele colective de muncă, încheiate cu respectarea dispozițiilor legale, constituie legea părților. Pentru ca instanța să poată interveni peste clauzele negociate de partenerii sociali la momentul încheierii contractelor colective de muncă este necesar ca părțile să fi stabilit clauze care încalcă condițiile de validitate stabilite de lege, la momentul încheierii acestor contracte colective.

36. La nivelul **Tribunalului Ilfov** s-a apreciat că art. 5 din Codul muncii și art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 permit stabilirea printr-un contract colectiv de muncă încheiat la

nivelul unei instituții publice cum este Societatea XXX, care este reglementată de Legea nr. 41/1994 ca serviciu public de interes național, a unor limite de salarizare diferite, pentru funcții care fac parte din aceeași grupă de bază (2153) din COR, atât timp cât subdiviziunile pentru care sunt convenite limite diferite de salarizare vizează funcții diferite, cu atribuții diferite.

37. La nivelul **Curții de Apel Iași**, nu a fost identificată practică judiciară relevantă.

38. La nivelul **Curților de Apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Oradea, Pitești, Ploiești, Suceava, Târgu Mureș și Timișoara** nu a fost identificată practică judiciară relevantă și nici nu au comunicat opiniile teoretice exprimate de către judecători.

39. **Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție** a menționat că, la nivelul Secției judiciare, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii asupra problemei de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

40. **Prin Decizia nr. 97 din 25 noiembrie 2024 — pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 22 ianuarie 2025, a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 5.157/3/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile privind „prima de Crăciun pentru anul 2021, prevăzută de art. 108 alin. (2) din contractul colectiv de muncă înregistrat la Inspectoratul Teritorial de Muncă al Municipiului București cu nr. 204/2018, și salariul de bază minim brut acordat cu ocazia sărbătorilor legale de Crăciun și Paște 2022-2023, prevăzut de art. 139 alin. (2) din contractul colectiv de muncă înregistrat la Inspectoratul Teritorial de Muncă al Municipiului București cu nr. 163/2022”.

41. **Prin Decizia nr. 569 din 20 septembrie 2018 a Curții Constituționale**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 15 martie 2019, a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de XXX din București în Dosarul nr. 31.789/3/2015 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și s-a constatat că dispozițiile art. 1 din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, cu referire la sintagma „servicii publice autonome de interes național”, precum și ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

42. **Prin Decizia Curții Constituționale nr. 572 din 20 septembrie 2018**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 28 martie 2019, s-a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată și s-a constatat că „dispozițiile art. 36 alin. (2) din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune sunt constituționale în raport cu criticile formulate”.

43. La paragrafele 16-18 din această decizie s-au reținut următoarele:

„16. Având în vedere statutul juridic al Societății Române de Radiodifuziune și al Societății Române de Televiziune, acestea fiind servicii publice autonome de interes național, Curtea constată că este firesc ca drepturile de natură salarială ale salariaților să fie stabilite prin lege, mai ales că sursa de finanțare a acestor venituri este bugetul de stat.

17. În ceea ce privește posibilitatea negocierii unor clauze, în situația unor contracte colective de muncă încheiate în unități bugetare, prin Decizia nr. 292 din 1 iulie 2004, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 26 august 2004, Decizia nr. 768 din 18 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 717 din 23 octombrie 2007, Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, Decizia nr. 1.250 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010, sau Decizia nr. 1.280 din 12 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 24 noiembrie 2010, Curtea Constituțională a arătat că aceste contracte colective de muncă încheiate pentru salariații instituțiilor publice au un regim juridic special, determinat de situația deosebită a părților acestor contracte. Astfel, cheltuielile necesare pentru funcționarea instituțiilor publice, inclusiv drepturile salariale ale salariaților, sunt suportate de la bugetul de stat ori de la bugetele locale ale comunelor, ale orașelor și ale județelor, iar prevederile potrivit cărora contractele colective de muncă se pot încheia și pentru salariații instituțiilor bugetare, dar prin care nu se pot negocia clauze referitoare la drepturile ale căror acordare și cuantum sunt stabilite prin dispoziții legale sunt în acord cu prevederile constituționale.

18. Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 31 august 2012, prevede că prin contractele/acordurile colective de muncă încheiate în sectorul bugetar nu pot fi negociate sau incluse clauze referitoare la drepturi în bani și în natură, altele decât cele prevăzute de legislația în vigoare pentru categoria respectivă de personal. Prin excepție de la prevederile art. 129 alin. (3), contractele colective de muncă în sectorul bugetar se negociază, în condițiile legii, după aprobarea bugetelor de venituri și cheltuieli ale ordonatorilor de credite, în limitele și în condițiile stabilite prin acestea. Drepturile salariale din sectorul bugetar se stabilesc prin lege în limite precise, care nu pot constitui obiect al negocierilor și nu pot fi modificate prin contracte colective de muncă. În cazul în care drepturile salariale sunt stabilite de legi speciale între limite minime și maxime, drepturile salariale concrete se determină prin negocieri colective, dar numai între limitele legale (art. 138)."

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

44. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

Asupra admisibilității sesizării

45. Temeiul prezentei sesizări îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, act normativ care cuprinde norme speciale de reglementare a procedurii hotărârii prealabile, în scopul asigurării unei practici judiciare unitare în materia litigiilor de muncă ale personalului plătit din fonduri publice, precum și în materia asigurărilor sociale, parțial derogatorii de la procedura de drept comun reglementată prin dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă.

46. Domeniul de aplicare al acestui act normativ, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 14 iunie 2024, este conturat expres prin dispozițiile art. 1 alin. (1) și (2), ordonanța de urgență aplicându-se în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale ori de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, precum și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului prevăzut la alin. (1), iar, potrivit

art. 1 alin. (3), ordonanța de urgență se aplică indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

47. Conform art. 2 alin. (1) din același act normativ, *„Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”*

48. Din analiza dispozițiilor legale mai sus evocate rezultă că, în procesele de tipul celor menționate la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, inițierea procedurii hotărârii prealabile este posibilă numai în cazul în care sunt îndeplinite, concomitent, următoarele condiții:

- a) existența unei cauze în stare de judecată;
- b) completul de judecată să fie investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac;
- c) existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- d) chestiunea de drept invocată să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nici al unei statuări anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

49. Se observă că, spre deosebire de condițiile de admisibilitate ale sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile circumscrise art. 519 din Codul de procedură civilă, în procedura reglementată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu mai este prevăzută condiția noutății chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării și că, în această procedură, Înalta Curte de Casație și Justiție poate fi sesizată și de către completele de judecată investite cu soluționarea cauzei în primă instanță, iar nu doar de către completele de judecată ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, ale curților de apel sau ale tribunalelor investite cu soluționarea cauzelor în ultimă instanță.

50. În același timp, însă, având în vedere art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, potrivit căruia *„Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie”*, completului de judecată care sesizează instanța supremă în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 îi revine obligația respectării dispozițiilor cu caracter general cuprinse în prevederile art. 520 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură civilă, în conformitate cu care, *„Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 519, punctul de vedere al completului de judecată și al părților”*.

51. În cazul prezentei sesizări, examinarea condițiilor în care poate fi declanșat mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 pune în evidență faptul că cea de-a treia cerință legală mai sus enunțată nu este îndeplinită.

52. În primul rând, se constată că procesul în care a fost formulată sesizarea are ca obiect cererea de chemare în judecată, prin care s-a solicitat anularea parțială a anexei nr. 4 la contractul colectiv de muncă încheiat la nivelul Societății Române de Televiziune pentru anii 2022-2024, cu referire la stabilirea unor grile de salarizare diferite, printr-un contract colectiv de muncă, pentru funcții diferite, care fac parte din aceeași grupă de bază, conform codului COR.

53. Prin urmare, se constată îndeplinită cerința prevăzută de norma specială, Curtea de apel fiind investită, conform legii, cu judecata în calea de atac a apelului a unui proces având ca obiect un conflict de muncă ivit în legătură cu aprecierea

legalității și valabilității contractului colectiv de muncă încheiat cu partea pârâtă (serviciu public autonom de interes național, finanțat și din alocații de la bugetul de stat) referitoare la modalitatea de stabilire a drepturilor salariale prin instituirea unor limite minime și maxime, pentru funcții diferite, care fac parte din aceeași grupă de bază, conform codului COR.

54. Cu privire la societatea pârâtă se constată că este un serviciu public autonom de interes național și se evidențiază că, potrivit art. 36 alin. (1) din Legea nr. 41/1994, salariile de bază și celelalte drepturi de personal pentru salariații Societății Române de Televiziune „se negociază prin contracte colective și individuale de muncă, încheiate în condițiile legii” și că, potrivit art. 39 alin. (1) din aceeași lege, „Sursele financiare ale celor două societăți se constituie din alocații de la bugetul de stat, din venituri proprii și din alte surse”, împrejurare față de care sunt incidente dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

55. În al doilea rând, se relevă că nu este îndeplinită cea de-a treia condiție, respectiv existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei.

56. În ceea ce privește cerința existenței unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei se constată că aceasta presupune o dublă condiționare: să existe o chestiune de drept, pe de o parte, și să fie probată legătura necesară între dezlegarea chestiunii de drept identificate și soluționarea cauzei pe fond.

57. Cu referire la primul aspect, în lipsa unei definiții legale a noțiunii, pe care noul act normativ a preluat-o întocmai, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, formată în aplicarea prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă, s-a subliniat în mod constant că, pentru a se putea vorbi despre existența unei chestiuni de drept, este necesar ca problema de drept supusă dezbaterii „să necesite cu pregnanță a fi lămurită, să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării”¹.

58. Definitiv pentru această procedură este faptul că urmărește interpretarea cu caracter de principiu a unei norme de drept (îndoielnice, neclare), stabilită ca incidentă în cauză de către instanța de trimitere, aptă să ducă la dezlegarea litigiului, iar nu determinarea, în concret, de către instanța supremă a elementelor care conturează raționamentul juridic, pentru ca, ulterior, instanța de trimitere să recurgă la punerea punctuală în aplicare a acestuia la raportul juridic dedus judecării, întrucât nu aceasta este finalitatea mecanismului de unificare a practicii judiciare. Instanța supremă nu poate fi investită, în cadrul acestei proceduri, cu interpretarea și aplicarea legii la circumstanțele concrete ale cauzei aflate pe rol, atribut care se impune cu necesitate să rămână în sfera de competență exclusivă a completului de judecată legal investit cu soluționarea procesului².

59. Legiuitorul nu și-a propus o partajare de competențe între instanța de trimitere și instanța supremă, instanțele de trimitere având în continuare obligația de a aplica dreptul incident stării de fapt particulare fiecărei cauze atunci când acesta este clar, neîndoielnic ori când contestarea clarității și a sensului său lămurit de către părțile aflate în conflict dă expresie nu unei dificultăți în înțelegerea și aplicarea legii, ci diverselor lor interese de ordin subiectiv³.

60. Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept relevă că întrebarea care formează obiectul sesizării nu vizează o problemă de interpretare a legii, ci de aplicare a acesteia prin raportare la elemente particulare ale cauzei deduse judecării.

61. Premisa de la care instanța de trimitere pornește își găsește izvorul în starea de fapt particulară, în care se află reclamantul și care are legătură cu aprecierea valabilității și legalității contractului colectiv de muncă, prin raportare la dispozițiile art. 5 din Codul muncii și art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, referitoare la modalitatea de stabilire a limitelor minime și maxime ale drepturilor salariale care se cuvin angajaților, corespunzător funcțiilor și atribuțiilor specifice pe care le îndeplinesc.

62. În realitate, se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție să verifice dacă contractul colectiv de muncă încheiat la nivelul Societății Române de Televiziune cuprinde clauze care încalcă condițiile de validitate stabilite de lege [art. 5 din Codul muncii și art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 — norme juridice clare și neîndoielnice], la momentul încheierii acestui contract colectiv.

63. Potrivit dispozițiilor art. 229 din Codul muncii, contractul colectiv de muncă este convenția încheiată în formă scrisă între angajator sau organizația patronală, de o parte, și salariați, reprezentanți prin sindicate ori în alt mod prevăzut de lege, de cealaltă parte, prin care se stabilesc clauze privind condițiile de muncă, salarizarea, precum și alte drepturi și obligații ce decurg din raporturile de muncă. Contractele colective de muncă, încheiate cu respectarea dispozițiilor legale, constituie legea părților.

64. Aspectul verificării situației de fapt, a condițiilor de fond și a conformității unui contract colectiv de muncă cu legile în vigoare la data încheierii sale nu este de resortul instanței supreme, în mecanismul de unificare a practicii judiciare, ci al instanței investite cu soluționarea conflictului de muncă.

65. Or, stabilirea situației de fapt, pe baza probatoriului administrat, este atributul exclusiv al instanței investite cu soluționarea cauzei, această competență neputând fi delegată instanței supreme, întrucât ar fi afectată independența judecătorului fondului cauzei. În plus, instanța de trimitere solicită, în realitate, ca Înalta Curte de Casație și Justiție să verifice legalitatea și conformitatea clauzelor cuprinse într-un contract colectiv de muncă, care reprezintă o convenție a părților, cu ignorarea propriei sale competențe.

66. Întrebarea prealabilă vizează chiar rezolvarea raportului juridic dedus în concret judecării și pronunțarea soluției asupra cererii de chemare în judecată, prin verificarea validității și conformității cu legea a clauzelor inserate în contractul colectiv de muncă, prerogative care sunt și rămân în puterea suverană a judecătorului cauzei, fiind înglobate funcției jurisdicționale, pe care acesta o are de îndeplinit și la care nu îi este permis să renunțe sau să o delege.

67. Ceea ce se pune în discuție este determinarea, în concret, raportat la datele litigiului, dacă clauzele cuprinse în anexa la contractul individual de muncă respectă exigențele dispozițiilor art. 5 din Codul muncii și ale art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017. Acest raționament juridic îi incumbă instanței de trimitere, care a fost expus chiar prin încheierea de sesizare.

68. Concluzionând, noțiunii de „chestiune de drept” nu îi poate fi subsumat obiectul cererii de chemare în judecată și nu

¹ Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016; Decizia nr. 70 din 23 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1112 din 11 decembrie 2023, Decizia nr. 53 din 21 octombrie 2024, Decizia nr. 61 din 28 octombrie 2024, Decizia nr. 62 din 28 octombrie 2024, Decizia nr. 76 din 18 noiembrie 2024, Decizia nr. 80 din 18 noiembrie 2024, Decizia nr. 81 din 18 noiembrie 2024.

² Decizia nr. 62 din 28 octombrie 2024.

³ Decizia nr. 70 din 11 noiembrie 2024.

se poate cere instanței supreme dezlegarea sa în cadrul procedurii întrebării prealabile, întrucât, în acest caz, „dezlegarea” ar semnifica chiar „soluționarea fondului”, ceea ce legea nu permite în cadrul acestui mecanism de unificare a practicii judiciare.

69. Așadar, devine evident că sesizarea prezentă nu se referă la o chestiune de drept care să necesite cu pregnanță a fi lămurită și care să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării sale de principiu pentru preîntâmpinarea practicii neunitare.

70. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 15.524/3/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă art. 5 din Codul muncii și art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, permit stabilirea printr-un contract colectiv de muncă încheiat la nivelul Societății Române de Televiziune, care este reglementată de Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, cu modificările și completările ulterioare, ca serviciu public de interes național, a unor limite de salarizare diferite pentru funcții care fac parte din aceeași grupă de bază (2153) din Clasificarea ocupațiilor din România (COR).”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 26 mai 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent-șef,
Oana Cristina Popescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcări actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

